

Mevr. Stien van Vliet- Wiebenga, geb.1922, interview nov. 2014

In het zorgcentrum ontmoette ik de 91 jarige mevrouw van Vliet met een rimpelloos gezicht en mooi haar, dat vond ik bijzonder. Zij had ook nooit dure handcrèmes gebruikt, zit in de genen lacht ze. Ook haar zus leefde nog en was 93. Haar verhaal:

Mijn ouders waren Friezen, omdat mijn vader werk in Rotterdam kreeg, verhuisden zij daarheen. Zij begonnen een tweedehandswinkel in de Bellevooistraat, ook stond vader op de rommelmarkt van Rotterdam. Hij had een handkar waar hij alles mee vervoerde.

Zij kregen 12 kinderen, vier overleden al jong. Mijn vriendin had verkering met een soldaat. Samen brachten we hem naar het station, waar een andere militair stond te wachten. We maakten een praatje en hij vroeg of hij mij een kaart mocht sturen. Van het een kwam het ander en we kregen verkering. Hij heette Anton van Vliet en woonde aan de Groene weg tussen Nieuwerkerk en Zevenhuizen langs het kanaal, samen met zijn moeder, oma en opa.



Anton en Stien van Vliet.

In de oorlog toen we nog in Rotterdam woonden ging vaak de sirene als er gevaar dreigde b.v. door beschietingen of bombardementen. Dan vluchtten wij allemaal naar een huis in de straat met een souterrain, een soort kelder. Na Antons dienstitijd ging hij weer bij zijn oom Arie van Vliet werken die een tomatenkwekerij had aan de Bermweg in Nieuwerkerk, die ze de 'Tomatenkoning' noemde. Eens werd hun vrachtwagen overvallen door Duitse soldaten en werd de hele groep gevangen genomen, hun hoofden werden kaal geschoren en moesten in Duitsland gaan werken. Anton mocht na twee maanden weer naar huis omdat hij in de voedselvoorziening werkte.

In die tijd was moeder na de Rotterdamse bombardementen zo bang geworden dat de kinderen iets zou overkomen, dat ze de haren uit haar hoofd trok.

Zij wilde niet langer in de stad blijven. Wij hebben toen een poos bij die oom van Vliet, de tomatenkweker in de schuur gewoond. Zij waren goed voor ons.

's Avonds deden de gezamenlijke kinderen spelletjes en wij kregen vaak eten van hen. Soms haalde ik tarwe bij boeren, waar we brood van bakten, eens viel ik van de fiets en alle tarwe viel op straat, ik heb ze een voor een opgeraapt, je moet maar honger hebben!

#### FEEST IN DE BOERENSCHUUR

Zeven jaar hadden we verkering en we zijn net na de oorlog getrouwd. Dat wilden wij niet in Rotterdam doen, want daar trouwde je soms met 10 bruidsparen tegelijk, dat vonden wij niks. In die jaren was men erg trouwlustig, we trouwden in Zevenhuizen. maar er was letterlijk niets meer te krijgen dus hoe kwam ik aan een trouwjurk?



Het huisje aan de Groene weg waar zij woonden (nu afgebroken)

Mijn schoonmoeder kon een donkerblauwe lap stof en garen kopen van een marskramer die aan de deur kwam. Mijn zus heeft de jurk zelf genaaid. We hielden het bruiloftsfeest in de schuur van oom Arie van Vliet. Nou die Rotterdamse familie heeft genoten, feest in een boerenschuur vonden zij wel leuk natuurlijk. Er was een grote bruidstaart en een accordeonist zorgde ervoor dat de voetjes van de vloer gingen, het was heel gezellig, Ik moest wel mijn bruidsjurk uittrekken van mijn schoonmoeder, want het was zonde als hij bevlekt raakte, want je maakte hem korter en dan kon hij nog jaren mee voor feestjes. We gingen inwonen bij Antons moeder aan de Groene weg, de woningnood was toen groot. Het eerste jaar moest ik vreselijk wennen, zo uit de drukke stad en grote gezin in een dorp wonen. Later wilde ik toch niet meer terug naar de stad. Wij kregen zelf 3 kinderen en inmiddels heb ik 7 kleinkinderen en 9 achterkleinkinderen. Toen mijn schoonmoeder ziek werd heb ik haar verzorgd, ze was altijd goed voor ons geweest. Wij bleven in het huis wonen.

Mijn man is 17 jaar geleden overleden. Voor dat ik hier anderhalf jaar geleden in de Zevenster kwam, woonde ik 9 jaar in een aanleunwoning.